

[H. P. Jensen.]

væsenets Centralstyrelse. Det er ganske naturligt, at der i de mange Aar, der er gaaet siden 1909, er sket en stærk Stigning i Sagernes Antal, og det er derfor ikke unaturligt, at man har ønsket, at Retslægeraadets Forhold blev ændret. Den omtalte Stigning skyldes blandt andet, at vi i 1920 fik indlemmet de sønderjyske Landsdele, og desuden er der gennem Aarene vedtaget en hel Række Love, som stiller større eller mindre Krav til Retslægeraadet; jeg skal blot nævne Love som Interneringsloven, Sterilisationsloven, den nye Straffelov, og Motorloven ikke at forglemme; dertil kommer saa de sociale Love. Det er klart, at Retslægeraadet under disse Forhold mange Gange har følt, at det ikke kunde overkomme Arbejdet, og det har derfor stillet Krav om en anden Ordning, en Rekonstruktion. Justitsministeren nedsatte under 30. December 1931 et Udvalg, hvis Opgave skulde være paa Grundlag af indhøstede Erfaringer at fremkomme med Forslag til Ændring af Retslægeraadets Forhold, og det er det Forslag, der blev stillet af dette Udvalg, som danner Grundlaget for det foreliggende Lovforslag, der er vedtaget i det andet høje Ting med nogle uvæsentlige Ændringer.

Jeg begyndte med at sige, at Lovforslaget blev forelagt i Samlingen 1933—34. Der er altsaa gaaet lang Tid, siden det blev forelagt, og jeg har derfor den Opfattelse, at det vilde være af Betydning, om man kunde tage alvorligt fat paa nu at faa det gennemført. Forslaget gaar ud paa, at Raadet skal bestaa af 7 Medlemmer, som vælges af Kongen, og Funktionstiden er 6 Aar. Dette Raad skal arbejde i to Afdelinger, det vil altsaa sige, at vi i Stedet for eet Raad i Virkeligheden faar to Raad under en fælles Hat. Raadet skal suppleres med 6 af Justitsministeren valgte sagkyndige, der kan træde til, ligesom Raadet har Lov til at tilkalde Assistance og har Pligt til at tilkalde den paagældende Embedslæge. Jeg mener, at den røde Traad i Lovforslaget er, at man vil sikre sig den størst mulige Sagkundskab, saa at man kan faa de bedst mulige Oplysninger om den paagældendes Mentalitet, og jeg har den Opfattelse, at Befolkningen vil være glad for en Lov som denne. Ser vi hen til alle de Love, som har Forbindelse med dette Spørgsmaal, der er vedtaget i de senere Aar — jeg skal nævne Lovene om Sygeplejersker, Apoteker, Sundhedsstyrelsen, Lægegerning, vil man se, at vi mangler en Lov som denne, der kan være Slutstenen paa disse sammenhørende Love.

Vedtagelsen af Lovforslaget vil medføre en Merudgift paa ca. 17 000 Kr. I Forvejen andrager Udgifterne godt 30 000 Kr.; det vil altsaa sige, at vi kan faa en forsvarelig og efter min Mening god Ordning for et halvt Hundrede Tusinde Kroner.

Nu hører vi, at Partiet Venstre ikke gaar helt og fuldt ind for denne Sag, eller rettere, at det gaar imod den. Det er desværre blevet saadan i den sidste Tid, at man har vanskeligt ved at forhandle sig til Rette paa Rigsdagen. Jeg vilde nu finde det heldigt, om man i noget større Udstrækning kunde vise Imødekommenhed over for hinanden og Forstaaelse af, hvad hver især maatte ønske, saa at der kunde komme et bedre Samarbejde i Stand. Specielt vil jeg anmode de Partier, der i det andet høje Ting er gaaet ind for Lovforslaget, om ogsaa at gøre det her i Tinget og bidrage til at faa det ophøjet til Lov.

De Bemærkninger, som det ærede 4de tingvalgte Medlem (Rytter) fremkom med, har ikke virket overbevisende paa mig. Det, vi skal have, er Sikkerhed, absolut Sikkerhed for, at Afgørelserne er rigtige. Det faar man ikke, hvis man overlader Afgørelsen til en enkelt Læge. Med al Anerkendelse af vore Embedslæger maa jeg dog sige, at de Forhold, det her drejer sig om, er af saa alvorlig Natur, at man maa have bestemt Garanti for, at de Afgørelser, der bliver truffet, er rigtige.

I § 2, 2det Stykke, er det bestemt, at man skal tilkalde den nødvendige Assistance, og at denne skal udvælges baade blandt Tandlæger, Jordemødre, Sygeplejersker, Massører og Apotekere, og at de paagældende skal udpeges af deres Organisationer. Heri synes jeg ligger et godt Bevis for, at man tager meget alvorligt paa denne Sag, og at de, der bliver valgt, maa siges at være i Besiddelse af den Sagkundskab, som kan tjene til Oplysning og Redegørelse i alle Enkeltheder.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i det høje Ting, og jeg anbefaler hurtig Fremme af Forhandlingerne.

Godskesen: Det Lovforslag, vi her behandler, er fra konservativ Side blevet modtaget med stor Velvilje baade i Kommissionen og i det andet høje Ting. Man har været klar over, at en Omlægning af Retslægeraadet var nødvendig, og man har ogsaa ment, at denne Omlægning burde ske efter de Linier, som Lovforslaget angiver. Jeg vil kun tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser,